

at et effektivt Rustningsvæsen ikke kan undværes i nogen af de Stater, der slutter sig til Forbundet, at der en ganske bestemt Brug for dette Rustningsvæsen, og at Forbundet i højeste Grad er interesseret i, at Rustningsvæsenet ikke kommer under den Grænse, hvor det kan være effektivt til Opfyldelse af de Forpligtelser, der paahviler alle Stater i Henhold til Folkenes Forbundspagt. Og hvad er det da for en Pligt, der paahviler dem? Det er den, at de skal drage Omsorg for deres nationale Sikkerhed, og at de har et tilstrækkeligt Rustningsvæsen til Haandhævelse ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Nu ligger det i Forudsætningen for Folkenes Forbund, at det Rustningsvæsen, som Landene saaledes skal have, ogsaa de smaa, skal være mindre end det tidligere. Dette skal reduceres, det er fuldkommen rigtigt, men det vilde være at gaa udenfor Forudsætningen for Folkeforbunds-Pagten, hvis det reduceres under den Grænse, som det nødvendigvis maa holde sig indenfor, hvis alle Stater, der er Medlemmer af Forbundet, skal kunne opfylde Forbundets Forpligtelser. Jeg skal nærmere omtale de to Opgaver, der saaledes er stillede.

Den første, paa hvilken der er peget ved Udtrykket: „den nationale Sikkerhed“, er den at danne det første Værn mod et Forbundsmedlem, der bryder ud af Pagten og begynder Krig, inden de forskellige Stadier i den fredsbevarende Virksomhed, der er foreskrevet i Forbundspagten, er gennemløbne. Og det er aldeles tydeligt, at der vil blive lagt en ikke ringe Vægt paa dette Punkt. Det er bl. a. tydeligt af Artikel 16, som man alt for let glemmer at sammenholde med Artikel 8. Der staar i Artikel 16, 3die Stykke: „Forbundsmedlemmerne er endvidere enige om, at de gensidig vil understøtte hinanden i de økonomiske og finansielle Forholdsregler, som træffes i Henhold til nærværende Artikel, for at gøre de dermed forbundne Tab og Ulemper saa smaa som mulige, og at de gensidig vil understøtte hinanden i at gøre Modstand mod enhver særlig Forholdsregel, som bringes til Anvendelse mod en af dem, af det Forbundsmedlem, som har brudt Overenskomsten.“ Her peges der altsaa ganske tydeligt og bestemt paa dette: Forbundet er interesseret i, at der er en vis Forsvarsstyrke, som er i Stand til at tage denne Bevogtningstjeneste op og hindre, at en lille Stats Territorium benyttes af en Nabostat, som vil bryde ud af sine Forbundsforpligtelser og paaføre de andre

Krig. Betydningen af dette understreges i meget høj Grad ved en officiel Tilkendegivelse fra den engelske Regering i den Kommentar, med hvilken Forbundspagten forelagdes for det engelske Underhus: Jeg skal oplæse et Par Stykker af denne Kommentar, som tydeligt viser, hvilken overordentlig Vægt der lægges netop paa dette Moment. „Det er sandt“, staar der her, „at i Mangel af en stærk international Kampstyrke, der er rede til øjeblikkelig Indgriben i alle Dele af Verden, maa Forbundets Medlemmer træffe deres egne Forholdsregler til umiddelbart Selvforsvar mod saadanne Styrker, som pludselig maatte blive samlet imod dem, idet de støtter sig til saadanne Aftaler, som de i Forvejen maatte have sluttet med deres Naboer med dette for Øje.“ Et andet Sted staar der: „For at modtage det første Stød ved et pludseligt Angreb maa Staterne derfor falde tilbage paa deres egen Modstandskraft og deres Naboers Hjælp.“ Dette er ganske klare og tydelige Ord, der viser, at ikke alene for den enkelte Stats egen Skyld — saaledes som den højtærede Minister vilde reducere det til —, men ogsaa for Forbundets Skyld, af Hensyn til Forbundets egne Funktioner og af Hensyn til Opretholdelsen af den internationale Fred og Sikkerhed, maa der være en Forsvarsstyrke, som efter Forbundsraadets Mening er nogenlunde i Stand til at tage den Opgave op. Man behøver dog ikke disse Vidnesbyrd, thi det er i sig selv indlysende, at hvis man tænkte sig, at de fleste Stater i Verden vilde mene det overensstemmende med deres Forpligtelser overfor Folkenes Forbund at afruste eller saa godt som afruste, have et Forsvarsvæsen, der intet som helst kunde bruges til, er det klart, at saa vilde Byrden ved at opretholde Forbundsretten og ved at hindre lovbrydende Elementer indenfor Folkeforbundet eller udenfor det i at tage sig selv til Rette og føre den gamle Næveretstilstand tilbage i Verden blive væltet over paa nogle ganske enkelte Stater, medens andre ganske skulde kunne unddrage sig det og vilde kunne skade de Stater, der vilde opretholde Forbundsretten, derved, at de ikke havde noget som helst at stille op, naar en forbundsbrydende Stat vilde bemægtige sig deres Territorium og deres Hjelpekilder med det Formaal at bryde Pagten og skabe Ufred i Verden. Derfor er det saa aldeles tydeligt, saaledes som ogsaa paa peget i Kommentaren, at Folkeforbundet som saadant har en afgjort Interesse i, at dette Formaal bliver fyldestgjort.